

EL POBLE CATALÀ

REDACCIÓ
ADMINISTRACIÓ:
16, Avenue Hoche
PARIS VIIIe

SETMANARI DELS CATALANS A FRANÇA

ABONAMENTS: 1 a. 6 m. 5 m.
França 40 25 15
Unión postale. . 60 37'50
Altres països. . . 75 45

NEUTRALITAT

Si el Catalanisme no tingués un pensament propi i definit sobre el paper que escau a la Península Ibèrica en l'organització de l'Occident, aquesta absència de pensament internacional constituiria una prova terrible d'intranscendència i, en definitiva, d'impotència, de la política nacional de Catalunya.

Naturalment, les coses no són així, ans al contrari. El Catalanisme, històric o actual, no ha propugnat mai ni propugna, per tota o part de la Península, ni imperis a la Carles Quint, ni barreres entre França i l'Àfrica, ni obturacions a Gibraltar, ni coalicions ideològiques que es proposin de transplanter a l'Occident la vida de jungla que afligeix el centre-est europeu.

La política exterior del Catalanisme, expressada en termes *positius* (per actes anteriors i per actituds positives actuals tant a Barcelona com a l'exili) vol, no pas capgirar l'Occident, sinó *integrar* l'organització occidental en ple acord amb França i Anglaterra (cosa que no exclou, ans al contrari, l'acord amb Portugal i Itàlia) i en funció *positiva* de la situació que la Península ocupa en la juntura vital de l'Occident; és a dir, en la cruïlla Europa-Africa-Atlàntic-Mediterrània. Falange aspira *fer el bé* de la Península amb «ascetismo y milicia» a l'interior, que permetin «el Imperio» a l'exterior. El Catalanisme cerca el bé dels peninsulars en el treball dins de casa i en la col·laboració lliure dels pobles en la vida externa. Les de Falange i les del Catalanisme són doncs dues actituds internacionals diametralment oposades.

Que nosaltres posem el Catalanisme com a capdavanter d'aquesta política de «coincidència occidental» no vol dir que no reconeguem plenament que arreu de la Península hi ha també partidaris de la mateixa doctrina. Hi ha un Seny català, però això no vol dir que sigui exclusiu; i *Sancho Panza*, *el Bueno*, és allí per donar-nos raó. Potser el propi general Jordana, un temps al ministeri d'Afers estrangers de Burgos, no es trobà lluny de la nostra doctrina internacional. Però el que volem dir i el que podem dir és que, d'una manera pública i reconeguda, només el Catalanisme ha presentat la dita doctrina com a norma d'acció política peninsular.

Ara bé: ens sembla indubtable que si ha estat possible de bastir una neutralitat espanyola, i si ha d'ésser factible de mantenir-la i millorar-la, ha estat i ha d'ésser en virtut d'aquella oposició diàfana.

La neutralitat és el senten enfront de la Falange. La neutralitat és el resultat d'un equilibri de forces. Es, en efecte, lícit de parlar de la «balança de la neutralitat», a un dels platets de la qual hi ha Catalunya principalment, i a l'altre allò de l'*ascetismo, milicia i Imperio* que hem dit abans.

Semblant constatació ens obliga a considerar com una «curiosa» interpretació del concepte de la neutralitat, que la doctrina que hem anomenat catalanista sigui avui impossible de sostenir públicament a casa nostra. No obstant, tot esperit asenyat, des del Cap de Creus a Gibraltar i des de Menorca al Finisterre, ha de reconèixer que és perfectament legítim de sostenir-la, ja que conté probablement la més gran suma de bones promeses de prosperitat honorable per a tots els peninsulars; com ho han reconegut els portuguesos, que practiquen aquella política de «coincidència occidental», com a peninsulars que són i com a neutrals sincers que volen ésser.

Perquè és impossible de sostenir-la a casa, i perquè és indispensable que sigui mantinguda activament al nostre platet de la neutralitat, hem volgut recordar aquella doctrina internacional catalanista.

